

Sygn. akt II Ka 78/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Agata Kowalska del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Krzysztofa Ciepłińskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2020 r.

sprawy **J. C., R. H. (1) i A. K. (1)**

oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt II K 634/16

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 78/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. II K 634/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Wyrok, uzasadnienie oraz apelacja ze sprawy o sygn. II K 195/18 Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej (II Ka 30/20 Sądu Okręgowego w Ostrołęce)	Inna sprawa karna dotycząca J. C., w którym również postawiono mu zarzut z art. 305 § 1 kk. Czasokres zdarzenia z a/o ponad 1,5 roku później niż w przedmiotowej sprawie. Zapadł wyrok skazujący, który jeszcze nie jest prawomocny. W apelacji obrońcy jako argument wykorzystano uzasadnienie zaskarżonego wyroku uniewinniającego II K 634/16 Sądu Rejonowego w Garwolinie. Bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	- obraza przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegająca na nieuwzględnieniu przy ferowaniu wyroku wobec oskarżonych R. H. (1), J. C. i A. K. (1) wszystkich mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów ujawnionych na rozprawie, oparciu ustaleń na części zebranego materiału dowodowego, nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności, w tym na niekorzyść oskarżonych oraz na wadliwej ocenie poszczególnych dowodów bez uwzględnienia zasad logiki i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na treść wyroku i w konsekwencji spowodowało	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	niesłuszne uniewinnienie oskarżonych R. H. (1), J. C. i A. K. (1) od zarzutu popełnienia wspólnie i w porozumieniu czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 § 1 kk;
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Oskarżyciel publiczny kwestionując faktyczną podstawę wyroku, polegającą na przyjęciu, że oskarżeni R. H. (1), J. C. i A. K. (1) nie popełnili zarzucanego im czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 § 1 kk podniósł trafne zarzuty, prezentując przy tym szereg zastrzeżeń odnośnie braku logiki i doświadczenia życiowego w pierwszoinstancyjnej ocenie dowodów. Sąd Rejonowy ferując zaskarżony wyrok naruszył art. 7 kpk i nie miał w polu uwagi całokształtu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów. Naruszenie zasady obiektywizmu nastąpiło w kierunku korzystnym dla oskarżonych, z jednoczesnym pominięciem tego, co ich obciążało.</p> <p>W orzecznictwie wskazuje się, iż przepisy Kodeksu postępowania karnego nie narzucają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadzają różnic co do wartości dowodowej poszczególnych dowodów - nie daje więc podstaw do założenia, jakoby wyjaśnienia lub zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym miały większą moc dowodową od składanych na rozprawie i vice versa. Zeznania złożone czy to w postępowaniu przygotowawczym, czy też sądowym następnie odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie,</p>	

który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej ocenie Sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. II AKa 400/11, LEX nr 1109534).

W przedmiotowej sprawie zarówno R. H. (1), jak i J. C. w postępowaniu przygotowawczym przyznali się do zarzucanego im czynu (k. 45-47 i 63-65v), a nawet wskazali, iż chcieliby dobrowolnie poddać się karze w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat oraz karze grzywny w wymiarze 100 stawek, po 50 zł każda z nich. Bezspornym pozostawało, iż R. H. (1) w dacie czynu był bezrobotny, a pieniądze na wpłatę wadium (40.00 zł) pożyczył od ojca. Podkreślił, iż nie chciał faktycznie nabyć tej działki, nie interesował jej położeniem, przeznaczeniem, itp. chodziło mu jedynie o to, aby od osoby, która faktycznie chce tę działkę nabyć, uzyskać jak najwyższą sumę za rezygnację z zakupu. Podobnie, odnośnie chęci rezygnacji z udziału w przetargu nieruchomości po uzyskaniu określonej kwoty pieniędzy, wyjaśnił J. C. (k. 64). Oskarżeni diametralnie zmienili swoje wyjaśnienia w postępowaniu sądowym. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uniewinniającego Sąd Rejonowy nie rozważył jednak dlaczego tak się stało i czym kierowali się oskarżeni postępując w ten sposób. Ujawniony w liście kontaktów jednego z telefonów należących do A. K. (1) numer telefonu J. C., wskazuje, że musieli oni mieć kontakt przed dniem przetargu w B.. Dowolnym było zatem ustalenie Sądu Rejonowego, iż oskarżeni nie znali się wcześniej (k.

825v). Dowód ten Sąd Rejonowy winien skonfrontować bezpośrednio z wyjaśnieniami A. K. (1), który stanowczo zaprzeczył, jakoby przed dniem zdarzenia z a/o znał pozostałych oferentów i wchodził z nimi w jakiegokolwiek porozumienia. Negatywna weryfikacja fragmentu wyjaśnień tego oskarżonego poprzez obiektywny dowód w postaci wykazu kontaktów z telefonu komórkowego winna warunkować zwrócenie szczególnej uwagi przez Sąd Rejonowy na możliwość mijania się przez tego oskarżonego z prawdą. Konieczna była pogłębiona analiza wyjaśnień A. K. (2) w konfrontacji z całokształtem okoliczności tej sprawy. Formalne uczestnictwo w przetargu jako strona (A. K. (1) posiadał pełnomocnictwo brata, który notabene zaprzeczył, iż w ogóle takiego udzielił) nie warunkuje przecież braku możliwości uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej przez oskarżonego, który stawiał się fizycznie w czasie i miejscu przetargu. Oczywistym pozostaje, iż kwota, która w takiej sytuacji zostałaby uzyskana, zostałaby przekazana „z ręki do ręki” zainteresowanych stron, a nie z zachowaniem przepisów o działaniu przez daną osobę jako pełnomocnik. Przepis art. 305 § 1 kk, czy też art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 § 1 kk w żadnej mierze nie wymaga, aby czynu tego mógł dopuścić się wyłącznie uczestnik przetargu. Sąd Rejonowy winien mieć na względzie także racjonalność wyjaśnień A. K. (1), z których wynikało, iż przyjechał specjalnie z L., gdzie mieszka do B., aby dowiedzieć się o wyniku przetargu (jego brat miał zrezygnować z zakupu tej nieruchomości), albowiem w tej sytuacji prostszym i tańszym rozwiązaniem byłoby, aby jego brat

telefonicznie dowiedział się jak przetarg ten został rozstrzygnięty.

W ocenie Sądu Okręgowego, w tej konkretnej sytuacji powołanie się przez Sąd Rejonowy na to, że oskarżeni prowadzili w dacie czynu (J. C. i A. K. (1)) lub prowadzili uprzednio działalność gospodarczą (R. H. (1)), a działka miała przeznaczenie przemysłowe, było niewystarczające i mało przekonujące. Również powołanie się przez Sąd Rejonowy na to, iż w dobie rozwiniętej informatyzacji wszelkie informacje dotyczące nieruchomości, będącej przedmiotem przetargu, znajdowały się na stronie Urzędu Gminy w B., jak i na stronie Biuletynu Informacji Publicznej, było oderwane od realiów tej sprawy. Przede wszystkim, Sąd Rejonowy nie uwzględnił jakiego rodzaju działalności gospodarcze miały być prowadzone przez oskarżonych, w jakich konkretnie okresach były prowadzone lub zawieszane, czy i jaki przynosiły (choćby przybliżony) dochód. Jak już wskazano, R. H. (1) w dacie czynu był bezrobotny. Odnośnie J. C. prokurator we wniesionej apelacji podniósł, iż nie posiadał zarejestrowanej działalności gospodarczej, a w dacie czynu utrzymywał się z dopłat do ziemi rolnej i wynajmu lokali mieszkalnych. W tym miejscu przypomnienia wymagało także, iż bezspornym pozostawało, iż żadnego z oskarżonych nic nie łączyło z gminą B.. Brak było także podstaw do przyjęcia, iż oskarżeni znali lokalne uwarunkowania prowadzenia działalności gospodarczej, żaden z oskarżonych w swoich wyjaśnieniach nie przedstawił także chociażby pomysłu, jak chce wykorzystać

nieruchomość, którą miał zakupić w wyniku przetargu. Powyższa kwestia wymagała zatem weryfikacji, chociażby poprzez uzyskanie przez Sąd Rejonowy wydruków z CEIDG, gdzie widoczny pozostaje nie tylko okres prowadzenia, ale także zawieszenia działalności gospodarczej, jej rodzaj oraz data zamknięcia. W świetle zgromadzonych dowodów, opieranie się przez Sąd I instancji na założeniu, iż oskarżeni chcieli i mieli zamiar kupić przedmiotową nieruchomość jako przedsiębiorcy w celu inwestycyjnym wymagało dużej dozy ostrożności.

W przedmiotowej sprawie przed otwarciem przetargu wójt Gminy B. powziął wątpliwości dotyczące tego, czy uczestnicy przetargu, tj. R. H. (1), J. C. i A. K. (1) zamierzają wpłynąć w sposób bezprawny na jego przebieg i wynik. W tej sytuacji zawiadomienie funkcjonariuszy Policji było naturalnym krokiem i jednocześnie obowiązkiem przedstawicieli Gminy. Rację ma prokurator, iż sytuacja ta wymagała niestandardowego i szybkiego działania ze strony organów ścigania i czas jaki pozostawał do otwarcia przetargu nie pozwalał na szczególny formalizm. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stanowiącego odzwierciedlenie oceny dowodów, nadmierną wagę przypisał działaniom funkcjonariuszy Policji i organów Gminy, nie skupiając się stricte na działaniach i propozycjach składanych przez oskarżonych. Dla skuteczności działań operacyjnych niezbędnym było zaangażowanie w nie jednego z uczestników przetargu, który pozostawał poza podejrzeniem (W. B.). Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż W.

B. był uprzednio pouczony i w pełni świadomy, że uczestniczenie w tzw. zmwie przetargowej jest niegodne z prawem i karalne, jak również tego, że obok niego w cywilnym ubraniu stoi funkcjonariusz Policji, a pomimo tego Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że miał on uczestniczyć w swoistej licytacji, mającej na celu ustalenie kwoty odstępnego w zamian za niepodobianie ceny nieruchomości przez oskarżonych. Dowolność pierwszoinstancyjnych ustaleń faktycznych wiązała się zatem bezpośrednio z brakiem logiki. Warto zwrócić uwagę, iż po zakupie nieruchomości przez W. B. na przedmiotowej działce została wybudowana hala produkcyjna, stanowiąca zakład pracy dla mieszkańców gminy B.. Z zeznań W. B. wynika bezpośrednio, iż ze strony A. K. (1) początkowo padła propozycja kwoty 50.000 zł w zamian za odstąpienie od licytowania ceny nabycia nieruchomości, następnie J. C. złożył propozycję dotyczącą kwoty 30.000 zł – te działania oskarżonych zostały ocenione wyłącznie w odniesieniu do późniejszych zeznań W. B. i jego działania i domniemanej oferty 5.000 zł, nie zaś w kontekście wyczerpania przez oskarżonych znamion art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 § 1 kk.

Wszyscy oskarżeni wpłacili wadła w tym samym dniu, tj. 03.06.2016 r. mógł to być oczywiście zbieg okoliczności, aczkolwiek okoliczność ta została pominięta przez Sąd Rejonowy i nie skonfrontowana z wyjaśnieniami oskarżonych. Sąd Rejonowy nie zwrócił również uwagi, iż oskarżony R. H. (1) jako jedyny, brał udział w przetargu przedmiotowej nieruchomości w 2008 r., a zatem 8 lat przed

zdarzeniem z a/o. W żadnym z tych przetargów nie dokonał chociaż jednego postąpienia. Rozważenia znaczenia tej okoliczności przez pryzmat rzeczywistego zamiaru zakupu nieruchomości zabrakło w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przed Sądem Rejonowym w Ostrowi Mazowieckiej toczyło się inne postępowanie, w którym J. C. zarzucono popełnienie czynu z art. 305 § 1 kk, Sąd Rejonowy nie uznał jednak za stosowne zażądać akt tego postępowania do wglądu lub chociażby ustalić na jakim etapie znajduje się to postępowanie. Sąd karny obowiązuje zasada samodzielności jurysdykcyjnej z art. 8 kpk, niemniej jednak weryfikacja wzajemnych kontaktów i obecności oskarżonych w tym samym miejscu, w podobnych okolicznościach lub w zbliżonym czasookresie i konfiguracji osobowej, mogłaby przyczynić się do weryfikacji ich twierdzeń odnośnie braku uprzedniej styczności między tymi oskarżonymi. W tym względzie Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe – rubryka 2.2.2.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec R. H. (1), J. C. i A. K. (1) w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie w innym składzie;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku.

Lp.	Zarzut	
2.	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku który miał wpływ na treść orzeczenia, sprowadzający się do poczynienia sprzecznych ze sobą ustaleń, których wyraz dała treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd na stronie 15-16 uzasadnienia stwierdził: „Co do R. H. (1), w ocenie Sądu, nie miał on zamiaru nabywać nieruchomości, będącej przedmiotem przetargu, przeprowadzonego w dniu 07 czerwca 2016 roku w Urzędzie Gminy w B.. Świadczyła o tym przede wszystkim zła kondycja finansowa wyżej wskazanego oskarżonego w tamtym czasie, jak i jego wyjaśnienia. Wówczas bowiem R. H. (1) był osobą bezrobotną, a pieniądze na wpłatę wadium pożyczyl od swojego ojca. Nie miał on w tamtym czasie realnych szans uzyskania środków finansowych na zakup przedmiotowej nieruchomości. Chciał on zarobić określone pieniądze w zamian za odstąpienie od udziału w licytacji (..)”, aby na stronie 47 tego samego uzasadnienia stwierdzić: „Materiał dowodowy, zebrany w przedmiotowej sprawie, nie wykazał, aby zamiarem każdego z oskarżonych było osiągnięcie korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie przez nich od licytowania ceny nabycia nieruchomości. Nie można było w tym przypadku w sposób niebudzący wątpliwości przyjąć, iż ani R. H. (1), ani J. C., ani A. K. (1) nie mieli zamiaru nabywać nieruchomości, będącej przedmiotem przetargu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przyczyny uniewinnienia winny być wyraźnie wskazane, tak aby strony mogły poznać argumenty, które legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia, a nie ich się domyślać. Obszerność uzasadnienia nie zawsze świadczy o trafności wyroku, w szczególności, w sytuacji, w której okolicznościom pobocznym, mającym dla sprawy niewielkie lub wręcz marginalne znaczenie, poświęcona jest zasadnicza część rozważań. Wygenerowanie z ich ustaleń faktycznych, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia pozostaje w tej sytuacji utrudnione. Uzasadnienie wyroku ma relacjonować rozumowanie Sądu, które doprowadziło do konkretnego rozstrzygnięcia. Ma stanowić zatem „zwięźle” sprawozdanie z tego procesu myślowego, a nie streszczenie wszystkich dowodów i podejmowanych czynności. Rozważania Sądu Rejonowego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wzajemnie się wykluczały. Na str. 15-16 uzasadnienia Sąd Rejonowy stwierdził: „Co do R. H. (1), w ocenie Sądu, nie miał on zamiaru nabywać nieruchomości, będącej przedmiotem przetargu, przeprowadzonego w dniu 07 czerwca 2016 roku w Urzędzie Gminy w B.. Świadczyła o tym przede wszystkim zła kondycja finansowa wyżej wskazanego w tamtym okresie jak i jego wyjaśnienia. Wówczas R. H. (1) był osobą bezrobotną, a pieniądze na wpłatę wadium pożyczył od swojego ojca. Nie miał on w tamtym czasie realnych szans uzyskania</p>	

środków finansowych na zakup przedmiotowej nieruchomości. Chciał on zarobić określone pieniądze w zamian za odstąpienie od udziału w licytacji (...)”, zaś na stronie 41 tego samego uzasadnienia Sąd Rejonowy stwierdził: „Materiał dowodowy, zebrany w przedmiotowej sprawie, nie wykazał, aby zamiarem każdego z oskarżonych było osiągnięcie korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie przez nich od licytowania ceny nabycia nieruchomości. Nie można było w tym przypadku w sposób niebudzący wątpliwości przyjąć, iż ani R. H. (2), ani J. C., ani A. K. (1) nie mieli zamiaru nabywać nieruchomości, będącej przedmiotem przetargu”.

Prokurator we wniesionej apelacji w trafny sposób wyeksponował zatem sprzeczności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, świadczące o dowolności, lukach i sprzecznościach w poczynionych przez Sąd I instancji ustaleniach.

Kolejnym z argumentów, wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przemawiającym w ocenie Sądu I instancji, za uniewinnieniem oskarżonych, było powołanie się na to, iż w przedmiotowej sprawie po stronie oskarżonych doszło do przygotowania do czynu z art. 305 § 1 kk, a nie usiłowania jego popełnienia. Z stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. W ocenie Sądu Odwoławczego, doktrynalne i abstrakcyjne rozważania odnośnie przygotowania do popełnienia czynu zabronionego, przytoczone przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, nie przystawały do realiów tej sprawy. W przypadku podzielenia rozumowania Sądu

I instancji odnośnie tego, że zachowanie oskarżonych było jedynie przygotowaniem do popełnienia czynu z art. 305 § 1 kk, nie byłoby w ogóle możliwe wyobrażenie sobie takich zachowań, które realizowałyby znamiona czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 § 1 kk. Pochód przestępstwa rozpoczyna zamiar, po którym następuje kolejno: przygotowanie, usiłowanie i dokonanie. Usiłowanie (art. 13 § 1 kk) obejmuje: zamiar popełnienia czynu zabronionego, zachowanie stanowiące bezpośrednie zmierzanie do dokonania czynu zabronionego i brak dokonania zamierzonego czynu. Bezpośrednie zmierzanie do dokonania należy rozważać nie abstrakcyjnie, lecz odnieść je bezpośrednio do znamion czynności wykonawczej danego czynu zabronionego, którego dokonanie jest objęte zamiarem sprawcy. Z kolei do znamion przygotowania (art. 16 § 1 kk) należy: zamiar bezpośredni zabarwiony celem popełnienia określonego czynu zabronionego, podjęcie czynności mających stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania (np. wejście w porozumienie z inną osobą, uzyskanie lub przysposobienie środków, zbieranie informacji, sporządzenie planu działania) oraz brak usiłowania lub dokonania. Rozróżnienie tych dwóch form stadialnych przygotowania i usiłowania pozostawało kluczowe dla przedmiotowego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy w tej sytuacji winien wskazać jakie zachowania uznałby za przygotowanie, a jakie za usiłowanie ściśle w odniesieniu do znamion przestępstwa z art. 305 § 1 kk. Prokurator słusznie wskazał, iż w przypadku usiłowania popełnienia

<p>czynu z art. 305 § 1 kk w każdym przypadku szkoda jest potencjalna, co wynika z samej instytucji usiłowania popełnienia przestępstwa. Obrazowe posłużenie się przez oskarżyciela publicznego przykładem usiłowania włamania było nieskomplikowane, aczkolwiek trafne. Tak jak złodziej usiłujący dokonać kradzieży z włamaniem, nie będąc w stanie pokonać zabezpieczeń danego pomieszczenia, a w konsekwencji wejść do środka i zabrać potencjalnie cennych przedmiotów, znajdujących się wewnątrz, tak oskarżeni w przedmiotowej sprawie nie byli w stanie wpłynąć na decyzję W. B., który zamierzał nabyć nieruchomość nawet za cenę dużo wyższą niż faktycznie zapłacił.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec R. H. (1), J. C. i A. K. (1) w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie w innym składzie;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>Gdyby postępowanie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, pozbawiony wskazanych w niniejszym uzasadnieniu uchybień, to Sąd I instancji nie wydałby wyroku uniewinniającego. Uwzględnienia w wyroku kasatoryjnym wymagała reguła ne peius i zasada dwuinstancyjności postępowania.</p>		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Rozpoznając przedmiotową sprawę po raz kolejny, Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie w sposób pozbawiony wyżej opisanych uchybień, dogłębnie analizując kwestie wskazane przez Sąd Odwoławczy. Następnie dokona wszechstronnej, wnikliwej,</p>		

wieloaspektowej i konfrontacyjnej analizie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, wyprowadzając wnioski zgodne z treścią art. 7 kpk. Biorąc pod uwagę, iż w akcie oskarżenia oskarżonym zarzucano popełnienie przestępstwa z art. 305 § 1 kk w formie stadialnej usiłowania, Sąd Rejonowy dokładnie i rozważy subsumpcję zachowania oskarżonych w kontekście art. 13 § 1 kk, w sposób nie abstrakcyjny, lecz jak najbardziej przybliżony do realiów tej sprawy. W zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylene wyroku, kierując się ekonomią procesową, Sąd Rejonowy rozważy jednocześnie poprzestanie na ich ujawnieniu na rozprawie głównej w myśl art. 442 § 2 kpk – uwaga ta dotyczy, w szczególności dowodów o charakterze osobowym i zawężenia kręgu świadków, których ponowne przesłuchanie rzeczywiście jest konieczne. Sąd I instancji pochylił się także nad rzeczywistym kręgiem pokrzywdzonych w tej sprawie, rozważając w tym względzie sytuację W. B., od którego oskarżeni mieli żądać wydania pieniędzy w zamian za bierne uczestnictwo w przetargu.

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----

7. PODPIS